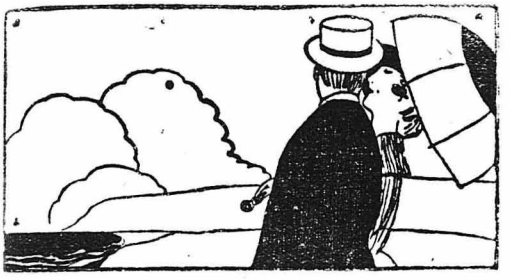

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ, ΔΙΑΛΟΓΟΙ, ΑΣΤΕΙΑ

Δυὸ φιλενάδες συζητοῦν γιὰ τὴν οἰκογενειακή τους ζωὴ καὶ γιὰ τὴν διαγωγὴ τῶν συζύγων τους. Ἡ μία παραπονιέται ὅτι ὁ ἄνδρας της δὲν τὴν συλλογίζεται καθόλου.

— Ἐγώ, λέει ἡ ἄλλη, βρίσκω ἕναν τρόπο ὥστε ὁ σύζυγός μου νὰ μὲ σκέπτεται διαρκῶς.

— Ποιὸν τρόπο :

— Κάθε δυὸ τρεῖς μέρες τοῦ παρουσιάζω καὶ ἕναν λογαριασμό, ἄλλοτε τῆς μοδίστρας, ἄλλοτε τῆς καπελλοῦς καὶ οὔτω καθεξῆς !

***

Ὁ Ἀνδρέας Π... διηγεῖται πῶς ἐσώθηκε ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ ἕνα νανάγιο, ἐνῶ ἐγύριζε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη.

— Σὲ μιὰ στιγμὴ, λέει, ποὺ εἶχα βουλιάξει βαθειὰ εἶδα τὸν χάρο μὲ τὰ μάτια μου. Αἴ, λοιπὸν ἐκείνη τὴν στιγμὴ συνέβη κάτι τὸ ἀπίστευτο. Ὅλες ἀνεξαιρέτως, ὅλες ἡ ἀναμνήσεις τοῦ βίου μου, ἐπέρασαν ἀπὸ μπρός μου σὰν μιὰ κινηματογραφικὴ ταινια. Τὰ ἐθυμήθηκα σᾶς λέω ὅλα ἀνεξαιρέτως.

— Δὲν μοῦ λές ; ρωτάει μάποιος, ἀπὸ τὴν παρέα, θυμήθηκες κι' ἐκεῖνες.. τὶς ἑκατὸ δραχμὲς ποὺ μοῦ χρωστᾶς ;

Κ' ἐκεῖνος... δὲν ἀπήντησε !...

***

Σὲ κάποιο ἐξοχικὸ ζυθεστιατόριο ἕνας πελάτης δηλώνει ξαφνικὰ ὅτι δὲν πληρώνει τὸν λογαριασμό.

Τὸ Γκαρσόνι.—Κύριε, ἂν δὲν πληρώσετε τὸν λογαριασμὸ θὰ φωνάξουμε χωροφύλακα.

Ὁ Πελάτης.—Αὐτὸ ἀκριβῶς, θέλω κι' ἐγώ, νὰ φωνάξῃς χωροφύλακα γιὰ νὰ ἰδῇ τὸν λογαριασμὸ καὶ νὰ σᾶς πάρη μέσα κι' ἐσένα καὶ τὸν ἀφεντικό σου !...

***

Ἡ κόρη τῆς κυρίας Β... σπουδάζει στὸ Παρίσι νομικά.

Μιὰ μέρα κάποια φίλη τῆς κυρίας Β... ποὺ πῆγε νὰ τῆς κάνῃ ἐπίσκεψη τὴν ρωτάει :

— Εἶσαστε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὶς σπουδὲς ποὺ κάνει ἡ κόρη σας στὸ Παρίσι ;

— Πάρα πολὺ εὐχαριστημένη. Προόδευσε καταπληκτικά. Φαντασθῆτε ὅτι κατώρθωσε... νὰ παντρευθῇ ἕναν ἀπὸ τοὺς καθηγητάς της !

***

Στὸ Δικαστήριο :

Ὁ Πρόεδρος.—Γιατὶ κατηγορούμενε ἔκλεψες τὰ παλιὰ ροῦχα τοῦ μηνυτοῦ ;

Ὁ κατηγορούμενος.—Τὰ νόμισα γιὰ καινούργια, κύριε Πρόεδρε..

***

Ὁ Κάρολος Ντυπὸν σταματάει μιὰ μέρα στὸν δρόμο τὸν φίλο του Μωρὶς καὶ τοῦ λέει θυμωμένος.

— Ἔμαθα πὼς παντρεύεσαι Μωρίς, εἶνε ἀλήθεια ;

— Ναί.

— Μὲ τὴν δεσποινίδα Ὀρλάν ;

— Ἀκριβῶς.

— Μά, πρὸ δύο μηνῶν ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὴν παντρευθῶ ἐγὼ καὶ σὲ ρώτησα μὲ συνεβούλευσες νὰ μὴ τὴν πάρω γιατὶ θὰ καταστραφῶ.

— Ναί... σοῦ εἶπα ὅτι αὐτὴ δὲν εἶνε γυναῖκα γιὰ σένα. Αὐτὸ ὅμως δὲν θὰ πῇ πὼς δὲν κάνει καὶ γιὰ μένα !...

τάσταση, σὰν νὰ βγῆκε πρὸ ὀλίγου ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ τεχνίτη, ἂν καὶ ἡ ἀπαστράπτουσα χρυσῆ ἐπιφάνειά του οὔτε ἐπιχρυσώθηκε ποτὲ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, οὔτε μὲ κανέναν ἄλλο τρόπο γυαλίστηκε ἢ ἐκαθαρίστηκε.

Ὅσοι πηγαίνουν στὴν ἱστορικὴν Ὕδρα, ἂς μὴ λησμονοῦν νὰ ἰδοῦν τὸν θαυμάσιον αὐτὸ πολυέλαιο.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΞΑΦΑΝΙΣΙΣ

Ἡ κόμησσα Ντέ Σῶ Ταβάν. Ἡ ζωή της καὶ αἱ ἰδιοτροπίαι της. Αἱ μυστηριώδεις ἐξαφανίσεις της. Ἡ ἐκκεντρικότης της. Τὸ τελευταῖο της βράδυ. Πῶς ἐχάθηκε ἐντελῶς ἀνεξήγητα. Βαθὺ καὶ σκοτεινὸν μυστήριον. Τὴν ἐπῆρε ὁ Σατανᾶς ;...

Ἕνα ἀπὸ τὰ μυστηριωδέστερα καὶ πλέον ἀνεξήγητα γεγονότα, ἀπ' ὅσα ἀναφέρει ἡ σύγχρονος ἱστορία, ὑπῆρξεν ἀσφαλῶς καὶ ἡ ἐξαφάνισις τῆς κομήσσης ντέ Σῶ - Ταβὰν τὸν προπερασμένο αἰῶνα.

Πολλοὶ ἐπεχείρησαν νὰ δώσουν μίαν ἐξήγηση στὴν ἐξαφάνιση αὐτή, τὸ μόνο ὅμως ποὺ κατώρθωσαν ἦταν νὰ περιπλέξουν ἀκόμη περισσότερο τὰ πράγματα, καὶ νὰ πυκνώσουν ἀκόμη πιὸ πολὺ τὸν πέπλο τοῦ μυστηρίου ποὺ σκεπάζει αὐτὴ τὴν ὑπόθεση.

Ἂς ἀφηγηθοῦμε λοιπὸν ξερὰ τὰ γεγονότα—ὅπως τὰ περιγράφει ἡ μαρκησία ντέ Κρεκὺ στὰ «Ἀπομνημονεύματά της :

***

Ἡ κόμησσα ντέ Σῶ - Ταβὰν ἐθεωρεῖτο ἀπὸ ὅλους ὅσοι τὴν ἐγνώριζαν ὡς μυστηριώδες καὶ παράδοξο πρόσωπο. Οἱ τρόποι της ἦταν ἀπότομοι καὶ ἄγριοι, καὶ ἤσχολεῖτο φανατικὰ μὲ τὸν πνευματισμὸ καὶ ἐν γένει μὲ ὅλες τὶς ἀπόκρυφες ἐπιστῆμες. Οὔτε φίλο εἶχε κανένα, οὔτε συγγενεῖς ἀνεγνώριζε. Εἶχε διακόψει κάθε σχέση τόσο μὲ τοὺς δικούς της συγγενεῖς ὅσο καὶ μὲ τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀνδρός της. Κατοικοῦσε, σχεδὸν διαρκῶς, σ' ἕναν παληὸ καὶ ζοφερὸ πῦργο, ὀνομαζόμενο «Λούξ», κοντὰ στὴν περιοχὴ «Σῶ - λέ - Ντοὺκ» τῆς Βουργουνδίας. Ἡ κυρία ντέ- Σῶ, χανόταν καμμιὰ φορὰ ἀπὸ τὴν κατοικίαν της, μπρὸς ἀπ' τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων της, χωρὶς κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς νὰ καταλάβῃ ποῦ πῆγε καὶ χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ φαντασθοῦν τί εἶχε γίνει. Ἔξαφνα δέ, ὕστερα ἀπὸ ἑπτὰ - ὀκτὼ ἡμερῶν ἀπουσίαν, τὴν ἄκουγαν νὰ χτυπᾶ τὸ κουδουνὶ ἀπ' τὸ δωμάτιό της καὶ νὰ καλῇ τὸν ὑπηρέτη. Ὅταν ἔμπαιναν ἐκεῖ, τὴν ξανάβρισκαν ἡσυχη καὶ ἀτάραχη, σὰν νὰ μὴν εἶχε συμβεῖ τίποτα, μὲ τὰ ἴδια ροῦχα ποὺ φοροῦσε ὅταν εἶχεν ἐξαφανισθεῖ. Ὁ πριγκηψ ντέ Κοντέ, διοικητὴς τότε τῆς Βουργουνδίας, καὶ ὁ ἔπαρχος Μπονσό, παρακολουθήσαντες συστηματικὰ τὶς ἐξαφανίσεις της αὐτές, ἀναγκάστηκαν νὰ ὁμολογήσουν στὸ τέλος ὅτι... δὲν μποροῦσαν νὰ ἐννοήσουν τί ἔτρεχε.

Ἕνα σαββατόβραδο, ἡ κόμησσα ντέ Σῶ ἀποσύρθηκε στὸ δωμάτιό της ὅπως πάντα. Κατόπιν ἔστειλε τὶς ὑπηρέτριές της νὰ κοιμηθοῦν, ἀφοῦ τοὺς εἶπε ὅτι θὰ γδυνόταν μόνη της, ἀργότερα. Οἱ ὑπηρέτριες φεύγοντας, ἄκουσαν καθαρὰ τὴν κυρία τους νὰ κλειδώνεται μέσα στὸ δωμάτιό της. Αὐτὸ τοὺς ἐφάνηκε παράξενο, γιατὶ ἡ κόμησσα ποτέ της δὲν συνήθιζε νὰ κλειδώνῃ τὸ δωμάτιό της.

Τὸ δωμάτιο τῆς κομήσσης βρισκόταν στὸν πυργίσκο τοῦ μεγάρου. Δὲν εἶχε δὲ παρὰ ἕνα μόνο παράθυρο, κιγκλιδωτό. Τὸ τζάκι, σύμφωνα μὲ τὴν παλαιὰ ἀρχιτεκτονική, ἦταν κι' αὐτὸ κλεισμένο μὲ στερεὸ κιγκλίδωμα σὲ σχῆμα σταυροῦ. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τζάκι, τὸ παράθυρο καὶ τὴν πόρτα, ποὺ ἡ κόμησσα καθὼς εἴπαμε, τὴν εἶχε ἀμπαρώσει ἀπὸ μέσα, ἄλλην ἔξοδο δὲν εἶχε τὸ δωμάτιο. Τέλος τὸ δωμάτιο αὐτὸ συγκοινωνοῦσε μ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο, μικρότερο, στὸ ὁποῖον κοιμόταν μιὰ γρηὰ γεροντοκόρη, θεία τῆς δουκίσσης, τὴν ὁποίαν ἡ ἀνεψιά της εἶχε περιπαιζέψει σπίτι της, γιατὶ ἔπασχε ἀπὸ ἕνα εἶδος ἠλιθιότητος. Ἔτσι, ἔχετε πλήρη τὴν εἰκόνα τοῦ δωματίου τῆς κομήσσης.

Τὴν ἑπομένη τὸ πρωΐ λοιπόν, στὶς ἑφτά, ἕνας ὑπηρέτης μπῆκε ὅπως κάθε μέρα στὸ δωμάτιο ὅπου κοιμόταν ἡ θεία τῆς κομήσσης. Φαντάζεσθε ὅμως τὴν ἔκπληξή του ὅταν βρέθηκε πρὸ τοῦ ἑξῆς θεάματος : Ἡ γεροντοκόρη ἦταν ξαπλωμένη, ἀναίσθητη στὸ πάτωμα, φορῶντας τὰ νυχτικά της καὶ τὸν νυχτικό της σκοῦφο, καὶ κρατῶντας σφιχτὰ στὰ χέρια της τὸ κορδόνι τοῦ κουδουνιοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε ξεκρεμάσει ἀπο τὸν τοῖχο. Τὸ μόνο ποὺ μπόρεσαν νὰ μάθουν ἀπὸ αὐτὴν, ὅταν τὴν συνέφεραν, ἦταν ὅτι «εἶχε λιποθυμήσει ἀπὸ τὸν τρόμο, κι' ὅτι δὲν θυμόταν πειὰ τίποτα». Οἱ ὑπηρέται τότε χτυπῆσαν ἐλαφρὰ πρῶτα, δυνατώτερα κατόπιν στὸ δωμάτιο τῆς κομήσσης. Κανεὶς ὅμως δὲν τοὺς ἀπαντοῦσε. Ἀναγκασθῆκαν τότε νὰ σπάσουν τὴν πόρτα—ἡ ὁποία ἦταν πάντα κλειδωμένη ἀπὸ μέσα—καὶ νὰ παραβιάσουν τὸ δωμάτιο. Λάβετε ὑπ' ὄψιν ὅτι στὸ σπάσιμο τῆς πόρτας, παρευρίσκοντο ὁ ἐφημέριος, ὁ ἄρχοντας τοῦ τόπου καὶ ὅλες ἡ ἀρχές. Φαντάζεσθε λοιπόν, τὴν κατάπληξη ὅλων αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, ὅταν, ἀφοῦ μπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιο, εἶδαν ὅτι ἡ κόμησσα... ἔλειπε !...

Τὸ κλειδὶ τῆς πόρτας βρισκόταν ἐπάνω στὴν κλειδαριά .. Καμμιὰ μεταβολὴ δὲν εἶχε γίνει στὸ δωμάτιο. Τὰ κρεββάτι ἦταν ἀπείραχτο. Δυὸ κεριὰ τὰ ὁποῖα ἡ ὑπηρέτρια εἶχε φέρει τὸ βράδυ, ἦσαν μισοκαπέλα καὶ σβυσμένα. Ἦταν φανερὸ ὅτι εἶχαν σβυσθεῖ τὴν νύκτα. Κοντὰ στὴν πολυθρόνα τῆς κομήσσης, βρέθηκε ἡ μία παντοῦφλα της !...

Τί εἶχε γίνει ἡ κόμησσα ; Πῶς εἶχε ἐξαφανισθεῖ ἔτσι μυστηριωδῶς ; Κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ καταλάβῃ, ὅπως δὲν μποροῦσαν νὰ καταλάβουν καὶ πῶς εἶχε φύγει ἀπ' τὸ δωμάτιό της, λὲς κ' ἦταν πουλὶ καὶ πέταξε !... Μυστήριον βαθὺ καὶ σκοτεινὸν ἀπλώθηκε γύρω ἀπ' τὴν ἐξαφάνισί της. Τὴν περίμεναν βδομάδες καὶ μῆνες, χρόνια καὶ χρόνια νὰ ξαναφανῇ στὸν πύργο της, μὰ δὲν τὴν ξανάδαν ποτὲ πλέον... Καὶ ἡ ἐξαφάνισίς της ἔμεινε ὡς μία ἀπ' τὶς πειὸ μυστηριώδες ἐξαφανίσεις τῆς ἱστορίας, ἐκτὸς ἂν πιστεύσουμε ποτὲ θρύλους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, κατὰ τοὺς ὁποίους τὴν κόμησσα ντέ Σῶ τὴν ἐπῆρε ὁ Σατανᾶς, μετὰ τοῦ ὁποίου εἶχε στενὰς σχέσεις, ὅπως διεδίδετο...